

vinností otcovou a stal se závazkem obligačním a proto nezanikl smrtí otcovou, nýbrž přešel podle § 531 obč. zák. na otcovu pozůstalost. Tento názor není podepřen žádným zákonným ustanovením. Podle § 531 obč. zák. jest pozůstalost souhrnem práv a závazků zemřelého, pokud se nezakládají na poměrech ryze osobních. Úmrtím osoby zánikají poměry rodinné a k pozůstalosti tudíž nenáleží; proto nenáleží k pozůstalosti povinnost dáti dceři věno (§ 1220) a synovi výbavu (§ 1231 obč. zák.) (Viz Dr. Krčmář Právo dědické 1928 str. 5, Ehrenzweig II. str. 219 a pozn. 30 Krasnopolski IV. Familienrecht str. 159 (Dotierungsverpflichtung und Dotierungsanspruch sind höchstpersönlicher Natur), Klang str. 580). Povinnost dáti synovi přiměřenou výbavu, stanovená v § 1231 obč. zák., jest povinností založenou v právu rodinném, není závazkem ryze obligačním a závazkem takovým se nestala ani tím, že navrhovatel již za života otcova svůj nárok na určení výpravy uplatňoval. Tato okolnost je nerozhodná, ano o nároku nebylo za života otcova rozhodnuto, neboť není zákonného předpisu, že podáním návrhu by se bylo něco změnilo na povaze nároku toho.

Čís. 12801.

Pozemková reforma.

Vázne-li na nemovitosti zákaz zcizení z jiného důvodu než z důvodu poskytnutého úvěru nebo vázne-li zákaz zcizení kromě z důvodu poskytnutého úvěru i z jiného důvodu, jest i ku převodu rolnického nedílu s rodičů na děti třeba schválení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 664/33.)

Rolnický nedíl byl knihovně připsán manželům Martinu a Rozalii H-ovým, jichž vlastnictví bylo obmezeno zákazem zcizení, zavazení a propachtování bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Žádosti, by vlastnické právo bylo převedeno s Martina a Rozalie H-ových na jejich syna Martina H-a mladšího, k n i h o v n í s o u d vyhověl, r e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: Rekursní soud zjišťuje z rozhodnutí o přidělu Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 6. dubna 1929, na jehož základě bylo vloženo právo vlastnické k pozemkům pro Martina H-a na polovici a pro Rozalii H-ovou na polovici, a z knihovního výpisu, že jsou nemovitosti přiděleny ze státního zabraného majetku velkostatku K. a přidělci smí přidělené nemovitosti zciziti jen se souhlasem Státního pozemkového úřadu za podmínek, uvedených v § 37 zák. ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. Obmezení to jest též poznamenáno v knize pozemkové. Bylo tedy třeba, by postupní smlouva ze dne 11. června 1931, na jejímž základě se povolení vkladu práva vlastnického navrhuje, byla schválena Státním pozemkovým úřadem. Toto schválení smlouva však nemá a navrhovaný vklad práva vlastnického pro Martina H-a ml. neměl býti proto povolen. Právě den před napadeným usnesením nabyl platnosti zákon ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n., kterým změněny a doplněny předpisy o právním

oměru k přidělené půdě (Malý zákon přidělový). V § 2. odstavci čtvrtém a) tohoto zákona jest uvedeno, že svolení toho není třeba, jde-li o zcizení s rodičů na potomky. Pro povahu uvedeného obmezení přidělců pozemků a trvání tohoto obmezení nezaniklo oprávnění Státního pozemkového úřadu ani citovaným předpisem t. zv. Malého zákona přidělového. Oprávnění to jest opodstatněno účelem, by bylo splněno národohospodářské a tudíž též sociální poslání pozemkové reformy a soud není oprávněn přezkoumávati podmínky a trvání tohoto oprávnění. Správně proto stěžovatel v rekursu vytýká, že se původní přidělcí vyhnuli převodem nedílu na svého syna bez souhlasu Státního pozemkového úřadu splnění celé řady závazků, které podle zákonů o pozemkové reformě převzali, zejména podle zákonů o podpoře stavebního ruchu. Jde o zákonné obmezení vlastnictví ve veřejném zájmu a, nepřihlížel-li prvý soud k tomuto obmezení a knihovní žádosti o vklad práva vlastnického tohoto rolnického nedílu pro Martina H-a ml. vyhověl, aniž žadatelé o tento vklad předložili zmíněný souhlas Státního pozemkového úřadu, posoudil věc právně mylně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je mylný názor dovolacího rekurenta, že k převodu rolnického nedílu s jeho rodičů na něho nebylo zapotřebí svolení Státního pozemkového úřadu. Ustanovení § 8 druhý odstavec úvěrového zákona ze dne 11. března 1920, čís. 166 sb. z. a n., jehož se dovolací rekurent pro svůj názor dovolává a podle něhož není třeba souhlasu Státního pozemkového úřadu, jde-li o převod mezi manželi nebo s rodičů na děti, týká se převodů nemovitostí, na nichž vázne zákaz zcizení podle odstavce prvního uvedeného paragrafu, to jest z důvodu poskytnutého úvěru. To vychází ze souvislosti odstavce druhého uvedeného paragrafu s odstavcem prvním téhož paragrafu a vychází to též z úvěrového zákona v jeho celku. Vázne-li na nemovitosti zákaz zcizení z důvodu jiného nebo vázne-li zákaz zcizení kromě z důvodu úvěru ještě z jiného důvodu, jest dbáti též ustanovení platných pro zákaz zcizení z onoho jiného důvodu a ustanovení odstavce druhého § 8 úvěrového zákona k volnosti zcizení nestačí. V projednávaném případě jde o převod rolnického nedílu, o jehož zcizení (převodu) platí § 37 přidělového zákona čís. 81/1920 a tu je potřebí svolení Státního pozemkového úřadu, i když jde o zcizení (převod) s rodičů na děti. Svolení ono prokázáno nebylo a rekursní soud právem proto (§ 94 čís. 1 knih. zák.) žádost o vklad převodu zamítl.

Čís. 12802.

Má-li býti rozhodčí výrok podle § 46 českého honebního zákona exekučním titulem (§ 1 čís. 16 ex. ř.), musí jeho právní moc a vykonatelnost býti potvrzena všemi rozhodci podle druhého odstavce § 54 ex. ř.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 703/33.)